

ни, тя мина даже въ чуждата критика. Единъ русинъ — мислѣ г. Каплуновски, — като рецензираше повѣстѣта *Митрофанъ*, за която бѣше чель нѣкхдѣ, че подъ български имена усмива рускии челоуѣци, се възмуцаваше противъ тая дързостъ на автора и прѣдполагаше, че той навѣрно е ималъ прѣдъ себе си рускии евреи или нѣмци, — а не руси, чийто характеръ е съвсѣмъ другъ!

* * *

Нека распракж какъ се създаде тая мила легенда, тоя абсурдъ до днеска любовно галенъ и благоговѣйно съхраняванъ отъ нашитѣ прѣподаватели на българската литературата и отъ други.

Но прѣди това, да кажж съ двѣ думи какъ сгрѣшихъ та написахъ *Митрофана*. Една автобиографическа чѣрта, която читательтъ нека ми прости, — зарадъ нейната кжсота.

Трѣбваше да се зафане печатането на V книжка отъ списанието „Наука“ за августа 1881 година, въ Пловдивъ.

Редакционний комитетъ на „Наука“, въ който и азъ бѣхъ членъ, се намѣри въ трудно положение когато прѣгледа материала, който имаше на расположеение: *Училищна дисциплина* отъ Я. Груева, *По наследственото право* отъ С. Бобчева, *За пчелитъ*, прѣводъ отъ Писарева, *Технологическа бѣльжка*, отъ П. Наботкова, *Водата и нейното значение*, отъ П. Николова, *Филологическа студия* отъ А. Балана, *Задавки* отъ Ив. Саллабашева; нѣколко народни пѣсни, два бездарни прѣвода на единъ Тургеневъ расказъ и една повѣстъ на Помяловски, и смѣс нѣщо...

Както видите, повечето отъ тоя материалъ сериозенъ, занимателенъ, но за тѣсенъ кржгъ читателя, или за спе-